

Prijatelji Centra Aletti

Če želite naslednje številke lista Prijatelji Centra Aletti prejemati po elektronski pošti, nam, prosimo, pošljite svoj naslov na fundacija@centroaletti.com.

Št. 7 – Velika noč 2007

“Ne oklepaj se me!” – Madrid

Dragi prijatelji,

Marija Magdalena je ljubila Gospoda z vso močjo, ker je vedela, da jo je On odrešil in da je zaradi Njega postala nova žena. Toda v veliki noči odkrije tragično dejstvo, da njena ljubezen ne more zadržati Gospoda v življenju. Gospod je umrl in so ga pokopali. Ona gre h grobu jokati: ta podoba je kot obvezna postaja, ki ponazarja izkušnjo vsakega rodu in vsakega človeka. Tedaj pride vstali Gospod in ona ga ne prepozna, misli, da gre za vrtnarja. Ko pa jo Jezus pokliče po imenu, Njegov glas odpre srce Marije iz Magdale, kot je odprl vrata podzemlja. Marija ga torej poskuša zadržati, saj je njena ljubezen do Gospoda tako močna, da bi hotela odnesti domov celo Njegovo truplo. Prime ga za plašč, ki je že v stari zavezi označeval Božjo slavo. A Kristus ga znova potegne k sebi in povabi Magdaleno, naj ga še ne zadrži, s čimer pokaže, da njena pot še ni končana. Toda ta »še ne« vendarle razodeva, da je cilj ljubezni v združenju, ki ga ne more nič več pretrgati, niti smrt ne. Na začetku se vsaka ljubezen, četudi je močna in duhovna, nagiblje k temu, da bi nekaj zadržala, ko pa gre čez veliko noč, ljubi na način Boga, kajti Božja ljubezen se v zgodovini ureničuje in dopolnjuje v obliki velikonočnega tridnevoja.

Dragi prijatelji in dobrotniki, naj ta sveta velika noč v vseh nas poglubi ljubezen, o kateri želi pričati ta mozaik in ki jo mi okušamo po vašem prijateljstvu in vaši skrbi za nas. Zato smo gotovi, da boste prešli iz smrti v življenje, ker ljubite brate in sestre.

V Gospodu,

*p. Marko Ivan Rupnik
in ekipa Centra Aletti*

Iz življenja Centra Aletti

Med gosti, ki so bili v zadnjem času v Centru Aletti, sta bila tudi Ioan in Maria Cornelia Ica, romunski pravoslavni diakon in njegova žena, s katerima smo povezani že vrsto let, v zadnjem času pa se je to prijateljstvo še utrdilo ob mozaiku v pravoslavni cerkvi Spremenitve v Cluju. Tokrat njun prihod v Rim ni bil vezan na raziskovanje v knjižnicah, ampak na Ioanovo sodelovanje v redakcijskem odboru Mešane mednarodne komisije za teološki dialog med katoliško Cerkvijo in pravoslavni Cerkvami.

Teden dni kasneje pa sta se pri nas mudila pravoslavni duhovnik Boris Bobrinski in njegova žena Helena. V francoskem pravoslavnem krogu ima Boris Bobrinski velik pomen. Od leta 1944 do leta 2006 je bil prisoten na Pravoslavnem teološkem inštitutu sv. Sergija v Parizu, najprej kot študent, potem kot profesor in nazadnje tudi kot dekan. Bobrinski je naslednik religioznih mislecev ruske diaspore, prijatelj mnogih osebnosti, ki so zaznamovale zgodovino krščanske misli po drugi svetovni vojni, predvsem pa duhovnik, Božji mož, ki se je tega, kar ve, naučil - kot sam pravi - pri obhajanju bogoslužja. Pri njem sta dogmatična teologija in duhovnost združeni v bogoslužnem življenju vernika in pastirja. »Vsako človeško srce, ki je napolnjeno s Svetim Duhom, je Kristusovo bivališče in prestol Svete Trojice in lahko postane tista točka, s katere bi lahko dvigovali svet.«

Boris Bobrinski se je rodil v Parizu leta 1925 v družini ruskih izseljencev. Po opravljeni maturi v jezuitskem kolegiju v Namuru v Belgiji je študiral teologijo v Atenah. Kot je navada v vzhodnih Cerkvah, se je pred duhovniškim posvečenjem poročil s Heleno Disterlo, ki tudi izhaja iz ruske pravoslavne družine. Kasneje je postal župnik v francosko govoreči župniji v kripti katedrale svetega Aleksandra Nevskega v Parizu. Vse do lanskega leta pa je tudi poučeval dogmatično teologijo na inštitutu sv. Sergija.

Kljub svojim 82-im letom in boleznim, ki so ga pred kratkim zadele, je Boris Bobrinski hotel svoji ženi izpolniti srčno željo in praznovati zlato poroko v Rimu. Pater Milan, ki je bil pred leti Bobrinskijev študent, je imel pri tem vlogo posrednika in tako smo ju teden dni imeli v gosteh. Na nas vse sta napravila zelo lep vtis in najbrž bodo Borisove slovesne in obenem preproste kretnje ter Helenina

B. Bobrinski z ekipo Centra Aletti

radostna hvaležnost ostali kot eden najlepših in najpomembnejših spominov v ekipi Centra Aletti.

Glede številnih knjig in člankov, ki jih je napisal Bobrinski, lahko rečemo, da so trije stebri njegovega teološkega dela bogoslužje, Sveta Trojica in predvsem Sveti Duh, srce krščanskega obstoja in temelj edinosti Cerkve. Boris Bobrinski se je posvetil teološkemu delu, ne da bi pri tem zanemarjal družino (z ženo imata tri odrasle otroke in sedem vnukov), pastoralno dejavnost in duhovno očetovstvo, ki je, kot pravi, dragoceni biser njegovega duhovniškega poklica. O sebi rad pravi, da je »priča ognja Duha«.

Za prijatelje Centra Aletti smo prevedli eno njegovih binškoštnih pridig, ki so objavljene v zbirki *Je suis venu jeter le feu sur la terre* (Prišel sem, da vržem ogenj na zemljo), Banne 2003.

Neprecenljivi zaklad

Binškošti so najvišji trenutek našega bivanja, v katerem se pokaže namen bogoslužnega koledarja, ki je ves naravnani na prihod Jezusa in Svetega Duha. Zaradi tega daru Duha je prišel Jezus na svet. In Duh je tudi globoki smisel in jedro evharistične skrivnosti, ki nas zbira. Evharistija je dar, prenovljeni in trajni dar Svetega Duha v našem osebem življenju in v naši skupnosti, da bi lahko sijali v svetu. Govoriti o Svetem Duhu pomeni govoriti o skrivnosti Boga, o tretji Osebi Svete Trojice. Duh je »Duh Očeta«, »Duh resnice, ki izhaja iz Očeta«, kot pravi Jezus sam in kot molimo

v veroizpovedi. Duh je tisti, ki v nas kliče »Abba, Oče«, kot pravi sveti Pavel. Je pa tudi Duh Sina, brez katerega nihče ne more reči: Jezus je Gospod (sveti Pavel). »Sveti Nesmrtni, Duh Tolažnik, ki izhaja iz Očeta in počivaš na Sinu,« pravi binškoštna himna. Duh je tisti, ki nas vpelje v ljubezen Svete Trojice, zato ker nam je bil Duh dan s prvim trenutkom našega človeškega obstoja. V drugem poglavju Prve Mojzsove knjige je zapisano, da je Bog ustvaril človeka z zemljskim blatom in z dihom svojih nosnic ter mu dal življenjski dih in tako je človek postal živa duša (1 Mz 2,7: »Gospod Bog je iz zemljskega prahu izoblikoval človeka, v njegove nosnice je dahnil življenjski dih in tako je človek postal živa duša«).

Sveti Irenej Lionski je rad ponavljal, da je Bog ustvaril človeka s svojima dvema Božjima rokama: s Sinom in s Svetim Duhom. Ustvaril ga je torej kot zmes zemlje in Duha.

Četudi govorimo o Duhu kot nekom, ki je zunaj nas, pa nam pravzaprav že pripada, ne da bi ga mogli posedovati ali imeti na razpolago. Pripada nam v nekem drugem smislu, kot sestavni element našega človeškega življenja, kot dar, brez katerega človek ne bi bil človek. Kdorkoli hoče govoriti o človeku, ga opisati, določiti, opevati ali slaviti, se mora spomniti, da je bil ustvarjen po Božji podobi in da je v njem sled, skriti Božji pečat, da je bil ustvarjen z Božjim dihom v sebi in da brez tega Božjega diha človek ne bi mogel ne bivati, ne uresničevati svoje prihodnosti, ne spoznavati dobrega in zla. Treba se je spomniti

na to, tudi danes, ko se toliko sprašujemo o vrednoti in dostojanstvu človeka.

Toda ta Duh, ki nam je dan, nam kar naprej uhaja, beži skozi vse pore našega bitja. Smo kot preluknjana posoda, ki ne more zadržati te Božje vsebine. Božje prisotnosti ne moremo zadržati v sebi, ker je greh porušil našo celovitost, raztresel nas je in nas oddaljil od Boga, tako da se nam zdi Duh odsoten, kot so govorili že Judje v Jezusovem času.

Pred Kristusom je bil Duh prisoten v zgodovini hebrejskega ljudstva; celotna Stara zaveza nam to potrjuje. Duh deluje, posreduje v kritičnih trenutkih, govori po prerokih. Ta beseda Duha po ljudeh, ki jih je izbral Bog, pomeni, da je vsa človeška zgodovina, čeprav zaznamovana z grehom in s pozabo na Boga, v resnici sveta zgodovina. Če ne bi bila sveta zgodovina, zgodovine sploh ne bi bilo. Svet ne bi obstajal. Sveti Bazilij je zapisal: »Če odzameš svojega Duha, se angelske sile razdrobijo, svet sam se vrne v nič«. Sveti Duh je pogoj našega resničnega življenja. On je tisti, ki nam razodeva ime, obličje in navzočnost Jezusa in po Jezusu obličje in navzočnost Očeta. Ohraniti Duha pomeni postati to, kar smo, kot pravi sveti Avguštin. To, kar smo, se pravi ljudje, ki nosijo Kristusa, »kristofori«. Beseda »postati« pa nakazuje, da si moramo prizadevati za osvoboditev globokih izvirov našega bitja, da bi se pretakali, kot pravi Gospod: »Kdor veruje vame, bodo iz njegovega osrčja tekle reke žive vode« (Jn 7,37).

Toda te vode ne privrejo! Kakor bi bile zaustavljene, zadržane v nas. Tako razumemo, da je, kot bi rekel sveti Serafim Sarovski, edini smisel našega življenja

»pridobiti Svetega Duha«, ga ponovno odkriti, mu vrniti mesto, ki mu gre, mesto Kralja in Gospoda našega življenja. To je prava krščanska askeza. Včasih si pravoslavje predstavljamo kot nekaj lahkotnega, radostnega, velikonočnega in pozabljamo, da je v tej lahkotnosti in radosti zajeta vsa askeza svetnikov, pravičnih, mučencev in vsakega kristjana.

Ta askeza ni omejena le na napor priprave in očiščevanja za sprejem Svetega Duha. Ko se Sveti Duh spusti na nas, kakor se je spustil na Jezusa v reki Jordan (»na kogar boš videl prihajati Duha in ostati nad njim«), prebiva v nas, počiva v nas in mi se spočijemo v njem. In vendar se askeza tu ne konča. Rekel bi celo, da se je šele začela. Od te točke dalje se je treba naučiti, kako živeti, da bi Duh ostal, kako vedno ohranjati Duha miru, veselja, notranje tišine in molitve. Prepogosto se tedaj, ko gremo po obhajilu in prejetju Duha iz cerkve, pustimo preplaviti in zajeti v neustavljiv vrtnec zunanjega življenja in se vrnemo v naše stanje grešnih, raztresenih in razpršenih ljudi. Treba je prositi Gospoda, naj nam da milost, da bi v našem srcu ohranjali ta neprecenljivi zaklad, ki ga prejemo vsako nedeljo, na veliko noč, na binkošti, pri vsakem srečanju s Presveto Trojico. Treba je prositi za milost, da bi ga ohranjali na njegov način nežnosti, usmiljenja, čuječnosti, želje, da bi duhovno napredovali, žeje po molitvi in odprtosti do drugih.

Želim vam, da bi tedaj, ko se odprejo cerkvena vrata in greste domov, vsak od vas mogel nositi v sebi in ohranjati Svetega Duha in vso Cerkev kot neprecenljivi biser!

p. Marko I. Rupnik, BOGULJUBOVE POVESTI

Založbi Ognjišče in Župnijski urad Ljubljana-Dravljje sta skupaj izdali knjigo Boguljubove povesti, ki pomeni neko prelomnico v dosedanjem opusu p. Marka Ivana Rupnika. Pripovedi in dialog so nov način, s katerim p. Marko izraža svoje

misli. Sedem zgodb, kolikor jih je v knjigi, opisuje ljudi, ki si prizadevajo za duhovno življenje; vez med njimi je Bogu predani in Bogu-ljub menih. Pri branju bomo odkrili, da so njegove skrbi velikokrat naše skrbi, njegove težave naše težave ter njegova vprašanja naša vprašanja. Naslovi povesti: Zlato na ikoni, Cvetje v jeseni, Sneženje, Slepa ulica misli, Jagode in led, Kesanje in mir, Domače bogoslužje. Uvod v knjigo je napisal kardinal Tomaš Špidlik.

Zgodbam sta dodana tudi dve zgoščenki, na katerih nekaj zgodb bere znani slovenski igralec Pavle Ravnohrib.

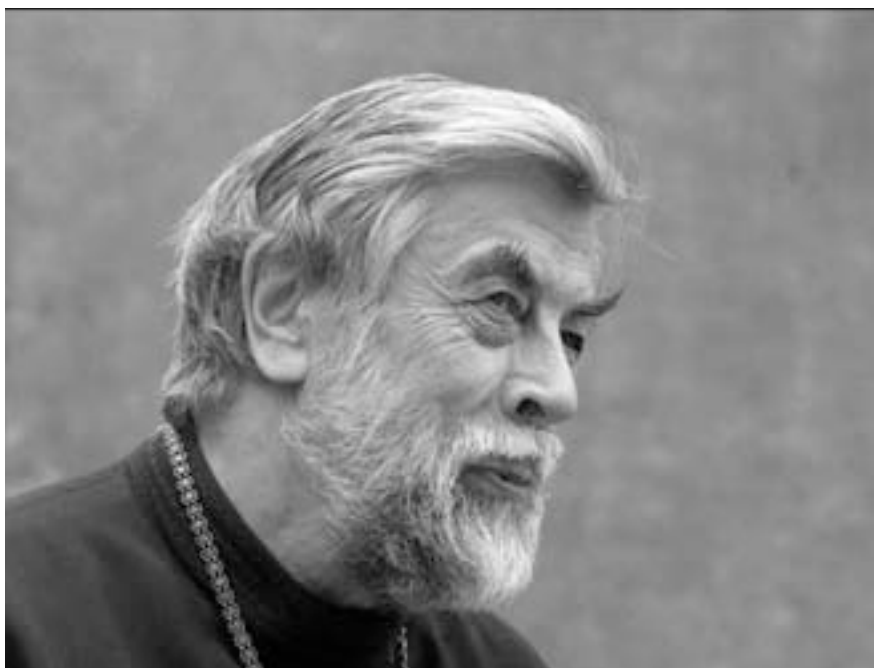
176 str., črno bele izvirne avtorjeve ilustracije, dve zgoščenki
Cena 9,80 € (2.348 SIT)

Pri Ognjišču imajo na zalogi še nekaj knjig izpod peresa p. Marka Ivana Rupnika: *Reči človek - oseba, kultura velike noči*; (236 str., cena 7,93 € - 1.900 SIT); *Pričevanje svetih ikon* - skupaj s kardinalom Tomašem Špidlikom (144 str., cena 10,02 € - 2.400 SIT) in obširno barvno monografijo njegovega slikarskega dela: *Barve sojnosti* (velik format, 288 str., cena 37,56 € - 9.000 SIT).

Prav tako lahko nekatere knjige p. Rupnika (*Spraševanje vesti*, *Razločevanje I*, *Razločevanje II* in *V plamenih gorečega grma*) in p. Špidlika (*Mi v Trojici*, *Evharistija-Zdravilo nesmrtnosti*, *Umetnost očiščevanja srca*, *Starec Ignacij-Primer duhovnega očetovstva*, *Poznaš Kristusa?* in *Ali poznaš Očeta?*) najdete pri založbi Župnijski urad Ljubljana-Dravljje.

etiketa
tiskarna, d.d., žiri
-B-EPRO

Zahvaljujemo se tiskarni Etiketa,
ki je omogočila tiskanje.

Veronika - kapela bolniških sester v Madridu

Zadnji mozaiki

Dogodivščine našega ateljeja so vam baje tako všeč, da pišem tudi tokrat, čeprav je že veliki četrtek in čeprav smo se pravkar vrnili iz mega-ture štirih mozaikov zapovrstjo. Pa je že skorajda kazalo, da mi bo uspelo »zbežati« pred to lepo nalogo!

Veliko bi se dalo povedati, glede na to, da smo v dveh tednih prevozili vso Španijo in potem prišli daleč v Slavonijo, pa se tudi nam vse to počasi zdi že kar normalno...

Vendar vam nekaj malega lahko povemo, vsaj za boljšo orientacijo pri kupovanju vašega naslednjega avtomobila. Ko smo v Madridu končali z delom in zvečer nalagali potovalke v prtljažnike, ker je bilo treba zjutraj zelo zgodaj na pot, naenkrat odkrijemo, da nova Galaxy ne daje več nobenega znamenja življenja. Ura je bila - jasno! - že sedem, in sicer v soboto zvečer. Med nami pa - jasno! - nihče ni imel pojma, kako se pritakniti povsem elektronskega avtomobila. Poleg tega - jasno! - nas je čakala še večerja, na katero smo bili povabljeni ob precej spodobni uri za španske razmere, glede na to, da se je v tisti noči ura premak-

nila in je odhod ob petih zjutraj dejansko pomenil ob štirih! Skratka, pri vsem tem smo sprejeli modro odločitev in šli lepo večerjat! K sreči nam je Pablo, naš madridski »angel varuh«, priskrbel kable, s katerimi smo poskušali napolniti baterije (prej nam je namreč hišnik prinesel dve žici, s katerima bi - če bi ju bili uporabili - najbrž pognali v zrak celotno električno napeljavo!). Lahko si poskušate predstavljati vpitje na dvorišču bolnišnice ob polnoči, ko je avtomobil ponovno vžgal, a mislim, da vaše predstave še zdaleč ne morejo ustrezati resničnosti! Po treh urah spanja smo tako odpotovali v Rim ... in potem čez slaba dva dni v Požego na Hrvaško. Tam smo kljub vsej gostoljubnosti končali v enem dnevu in pol in se odpravili v Ljutomer. Tamkajšnje gostoljubje seveda ni bilo nič manjše; pričakala nas je dobrodošlica celotne župnije. Pa vendar smo, čeprav je bila stena skoraj dvakrat večja kot v Požegi, končali v enem samem dnevu. Iz Ljutomera smo se odpeljali na Onkološki inštitut v Ljubljano in tam, glede na to, da je šlo za čisto majcen prostorček, končali v enem majcenem dnevu ... ki ga ni hotelo biti konec! Tedaj je p. Marko izključil »atomske turbine« v naših rokah in nas spet pripeljal v Rim.

Pa da boste vedeli, da je najboljši avto, kar se jih da kupiti, zares Mazda, vam moramo povedati, da smo se tako v Španijo kot na Hrvaško in v Slovenijo odpeljali brez nove Mazde 6, saj je zaradi drobcenega problemčka na skrajno izpopolnjenem japonskem filtru ostala skoraj mesec dni pri mehaniku! Nezaslišano, a kaže, da tudi Japonci včasih zgrešijo, vendar smo potrdili rek, da je staro vino boljše od novega in vse te kilometre prevozili s prejšnjo Mazdo - točno tisto, ki jo je bilo treba prodati, saj menda ne bi več zmogla vseh teh kilometrov... To so bili štirje zares »preznojeni« mozaiki, saj je bila glede na manjše število kvadratnih metrov tudi skupina precej pomanjšana. Niti samemu p. Rupniku namreč (še) ne uspe, da bi delo v ekipi potekalo še bolj na gosto (že tako skorajda sedimo drug drugemu na glavi). Vsak od omenjenih mozaikov pa je nekaj »osebnega«, vključen je v kraj in predvsem v arhitekturni prostor, kar ni vedno enostavno. Vsak od teh mozaikov je sad dolgega zorenja in študija, nobena stvar se ne rodi samo v tistem kratkem času, ko smo na terenu. Čeprav torej na terenu nismo bili vsi, smo vendarle bili vsi, tudi tisti, ki so ostali v ateljeju v Rimu in nadaljevali z delom za ostale projekte. Največja milost tega radostnega ustvarjanja je nam-

Podpora Ustanovi Center Aletti

Kot veste, je poslanstvo študijsko raziskovalnega Centra Aletti graditev duhovne in kulturne povezanosti vzhodne in zahodne Evrope. Namen Ustanove Center Aletti je podpora dejavnosti Centra Aletti, da bi dosegli večjo stabilnost našega poslanstva in da bi se naša dejavnost lahko nadaljevala. Kdor želi, lahko kadar koli s svojim darom podpre naše poslanstvo v Cerkvi. Ekipa Centra Aletti obljublja molitev in daritev svete maše za vas ter zagotavlja, da bo vaš dar uporabljen z vso odgovornostjo, izključno za dejavnosti Centra Aletti.

Vaš dar lahko nakazete tudi na banki. Št. transakcijskega računa je: 24400-9004484221.

Pri nakazilu vedno napišite svoje ime in točen naslov.

Poleg tega lahko odslej davčni zavezanci v dohodninski napovedi dodelijo 0,5% svojega davka izbranemu upravičencu s seznama, ki ga je sestavila vlada Republike Slovenije. Med tovrstne upravičence sodi tudi Ustanova Center Aletti. V dohodninskem obrazcu je rubrika »Zahteva za namenitev dela dohodnine«, kjer se lahko odločite tudi za našo ustanovo

Ustanova Center Aletti, Cesta pod Tičnico 3, 1381 Rakek; davčna št.: 70539405

reč to, da je porojeno iz občestva.

Mozaik na Onkološkem inštitutu je posebej pomenljiv, saj ga je p. Marko želel podariti v spomin na svojo rodno sestro, ki je tam umrla, in za vse bolnike, ki dan za dnem prestopajo ta prag.

Letošnje leto je leto bolnišnic. Tudi v Madridu smo delali pri bolniških sestrah, prav tistih, za katere smo pred leti upodobili snemanje s križa v njihovi kapeli v Rimu. V Madridu pa mozaik poleg Marije in angela vključuje usmiljenega Samarijana, ki se je na poti med Jeriho in Jeruzalemom ustavil in poskrbel za ranjenca. To je Kristus, ki skrbi za ranjeno človeštvo. A tudi ranjeni ima na obrazu Kristusove poteze: »kar boste storili najmanjšemu med vami, boste storili meni«. In prav dejanja ljubezni so tista, ki nam pomagajo biti v Kristusu, razodevati Njegovo obličje, se odeti z Njim, kot je to na križevem potu storila Veronika, ki je tudi del tega mozaika.

Čaka nas - če Bog da - še dvojce ogromnih del: v Lurdu in v Fatimi. Tudi vse vas prosimo, da naše delo izročate Mariji, saj se bo onkraj vseh ovir, uresničilo samo z njeno pomočjo.